

Halldóra Dam

Tað vanliga

"Tað vanliga... "

Hann hevði andað orðini fram úr sær, áðrenn servitrisan hevði møguleika at spyrja. Hon, hinvegin, sá út ikki at vita, hvat tað vanliga var, har hon stóð við lyftum penni, klár at taka móti bíleggingini.

Hann hevði andað bíleggingina fram úr sær, meðan hann framhokin støðugt hugdi út gjøgnum vindeygad, sum høvdu bilarnir, ið fóru sjóðandi fram við kaféglugganum í oysregninum hansara størsta áhuga. Tá ein løta var farin soleiðis, og hann ikki hevði hoyrt servitrisuna fara, vendi hann eins og mótvilliga høvðinum móti tí longu, spinklu gentuni, ið stóð við borðendan í svørtum kjóla og hvítum fyríklæði. Kroppurin var enn framhokin út móti vindeyganum, men høvðið steðgaði regntungu rørsluni, tá tað var árákað servitrisuna, eyguni hugdu tó ikki upp á hana. Tað var, sum raktu tey hana í flagbróstið onkustaðni, har tey steðgaðu á eina løtu.

"Svart kaffi og tvey frantsbreyðsstykki við ost," ljóðaði monotona røddin, áðrenn høvðið aftur snaraði á hálsinum í jøvnum rykkum móti vindeyganum og tí dýggjváta vegnum.

Tær klønu, knotutu hendurnar skrivaðu, og hon snaraði á gólvinum og var burtur.

Hinumegin vegin stóð eitt stórt, gamalt ahorntræ. Veldugi bulurin og krókutu greinarnar boðaðu frá, at her hevði tað staðið leingi. Eftir vegnum fuku niðurdottin bløð í vindinum, meðan myrku greinarnar lavaðu í skýmingini. Hvørja ferð ein bilur fór fram við, sjóðaði ógvusliga í dekkunum, tá tey drukku niðurkomna regnið í seg, og síðan sendu tað út aftur í nýggja ringrás.

Honum dámdi hetta ljóðið. Honum dámdi at sita her seinnapartar í skýmingini. Tað var so sissandi. Tað sama sjóðið um aftur og umaftur. Onkuntíð eitt sindur meir í dur, onkuntíð í moll, men reglusemið var tað sama hesa tíðina á degnum. Tá tað regnaði.

Honum dámdi eisini træið, ið so støðugt hevði staðið hinumegin vegin, meðan tíðir skiftu, og ættarlið komu og fóru...

"Ger so væl...." Servitrisan setti bakkan á borðið, tók lítlu kannuna og tallerkin við smurdum

frantsbreyði av bakkanum og setti frammanvert mannin. Síðan setti hon koppin á undirskálina og setti klirrandi á borðið. Maðurin hvepti seg eitt sindur við av klirrinum, men segði einki. Seinast setti hon køkutallerkin vinstrumegin koppin....

"Nei, nei!" Hann tók teir longu, hvítu fingrarnar upp úr fanginum

"Hinumegin! Set koppin hinumegin!"

Hon setti koppin vinstrumegin. Síðani tók hon lítlu kannuna og skonkti. Sjóðandi, heitt, angandi, svart kaffi og segði, ger so væl! Áðrenn hon fór frá borðinum, tók hon ein tendrara upp úr fyrirlæðslummanum og tendraði ljósið, ið stóð í einari fløsku á tí reyða dúkinum.

"Nei, nei, nei!" Nú næstan rópti hann, sum var hann píndur....

"Legg ikki í," segði hann so heldur róligari, "mær dámar best at sita her og njóta skýmingina...."

Tað lítla rykkið, hann hevði gjørt við høvðinum móti tí tendraða ljósinum, var eins knappliga til eitt rykk burtur frá tí aftur.

Servitrisan lyfti í skundi ta tunnu, hvítu hondina upp fyri ljósalogan og blásti, meðan brúnu, heitu eygu hennara hugdu spyrjandi at manninum. Men aftur hugdi hann út gjøgnum vindeygað, og tað var, sum tosaði vangi hansara til hennara.... Hví stendur tú her? Hví hyggur tú so? Hví gert tú ikki bara títt arbeiði?

At enda sýntist servitrisan at skilja orðaleysu spurningarnar. Í hvussu er ypti hon øksl og fór.

Tá klokkan á kirkjuni slóg seks, reistist høgi, klæni maðurin og tók tann stóra, gráa, ullinta frakkan av knagganum aftanvert seg. Síðani førkaði hann stólin inn undir borðið, so hann stóð sum hinir stólarnir. Tá tað var gjørt, tók hann marinubláu alpuhúgvuna av knagganum og setti á høvðið. Hann hugdi enn einaferð gjøgnum gluggan og fór síðan móti úthurðini.

Servitrisan gjørdist í villareid, og leitaði ørkymlað í pappírnum á diskini at finna rokningina, ið hon hevði skrivað.... men tá hon hugdi upp aftur, var eingin maður at síggja. Sveiggjhurðin slóg nakrar ferðir aftrat út og inn. Minni og minni útslag fyri hvørja ferð, inntil hon at enda ikki rørði seg. Og nú var tað knappliga servitrisan, ið hugdi út gjøgnum vindeygað. Nú vóru bilarnir bert tvey gul eygu, sum komu seykbandi fram við. Ikki so nógvir sum í áðni, men, men, tað komu nøkur gul og heit eygu gjøgnum myrkrið. Sjóðið var hitt sama. Hinumegin vegin stóð træið, sum tað hevði staðið í mannaminni. Hon visti, at tað var har, men í myrkrinum var tað burtur – tó, glæman frá billyktunum visti henni við millumbilum siluettin á krókutu greinunum og tjúkka bulinum móti ullinta kvøldarhimlinum.

"Eg finni ikki rokningina," stamaði hon, tá uppvaskarin um níggjutíðina hugdi út um svinghurðina í køkinum.

"Rokningina?" Uppvaskarin hugdi spyrjandi at henni

"Ja, hjá honum yviri við borð trý. Hann fór bara.... Spurdi ekki ein gong eftir rokningini..."

Uppvaskarin hugdi yvir á borð trý. Risti við hövðinum og legði fremstafingur inn at yvirvörrini og teskaði... "Eg sigi tær tað seinri, ok?!"

"Sigur mær tað seinri, hvat?"

"Tað." Hann hugdi gátuførur at henni.....

Á midnátt var avruddað. Hølið var hálvaskýmt og tómt, og ein skógur av stólabeinum stakk upp í loft. Uppvaskarin og servitrisan vóru tey seinastu. Tey læstu seg út gjøgnum bakdyrnar. Tá hon stóð við lyklinum í hurðalásinum hugdi hon upp á hann....

"Hvat var tað, tú skuldi fortelja mær?"

"Ha?" Hann lætst ekki at minnast.

"Um mannin við borð trý!"

"Á, mannin við borð trý....." Hann ypti øksl. "Hví er hann so týdningarmikil?"

"Veitsje... Hann betalti ekki. Er tað ekki týdningarmikið?"

" Jú...." Hann andaði djúpt.

Hon tók lykilin úr lásinum og hugdi at uppvaskaranum.....

Hann andaði upp aftur djypri, og rendi eyguni í ymsar ættir út í myrkrið, sum skuldi hann vita,

um nakar lurtaði, so teskaði hann bangin...

"Har var ongantíð nakar maður við borð trý í kvøld....."

© Halldóra Dam 2008. All rights reserved.

Tað er strangliga banna at nýta tekstin, ella partar av honum, uttan at høvundans loyvi.